

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka v právní věci

žalobce: **Posad STEEL, s.r.o.**, IČO 27835171
sídlem M. Alše 30, 757 01 Valašské Meziříčí
zastoupený daňovým poradcem TOMÁŠ GOLÁŇ, daňová kancelář
s.r.o. sídlem Jiráskova 1284, 755 01 Vsetín

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2025, č.j. 2213/25/5300-22442-713383

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým podle § 114 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil správnost rozhodnutí Finančního úřadu pro Zlínský kraj (dále též „správce daně“), a to dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty (dále též „DPH“) ze dne 2. 10. 2023:
  - č. j. 1743053/23/3310-50522-711146 za zdaňovací období duben 2019, kterým žalobci doměřil daň ve výši 129 799 Kč, a současně žalobci vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 25 960 Kč,
  - č. j. 1743132/23/3310-50522-711146 za zdaňovací období červen 2019, kterým žalobci doměřil daň ve výši 131 105 Kč, a současně žalobci vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 26 221 Kč,
  - č. j. 1743160/23/3310-50522-711146 za zdaňovací období červenec 2019, kterým žalobci doměřil daň ve výši 112 753 Kč, a současně žalobci vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 22 551 Kč,
  - č. j. 1743188/23/3310-50522-711146 za zdaňovací období srpen 2019, kterým žalobci doměřil daň ve výši 86 481 Kč, a současně žalobci vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 17 297 Kč,
  - č. j. 1743216/23/3310-50522-711146 za zdaňovací období září 2019, kterým žalobci doměřil daň ve výši 43 118 Kč, a současně žalobci vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 8 624 Kč,
  - č. j. 1743225/23/3310-50522-711146 za zdaňovací období říjen 2019, kterým žalobci doměřil daň ve výši 46 753 Kč, a současně žalobci vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 9 351 Kč,
  - č. j. 1743233/23/3310-50522-711146 za zdaňovací období listopad 2019, kterým žalobci doměřil daň ve výši 59 101 Kč, a současně žalobci vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 11 821 Kč,
  - č. j. 1743242/23/3310-50522-711146 za zdaňovací období prosinec 2019, kterým žalobci doměřil daň ve výši 56 708 Kč, a současně žalobci vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 11 342 Kč,
  - č. j. 1743256/23/3310-50522-711146 za zdaňovací období leden 2020, kterým žalobci doměřil daň ve výši 32 779 Kč, a současně žalobci vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 6 556 Kč.
2. Správce daně dle závěrů ve Zprávě o daňové kontrole, č. j. 1701301/23/3312-60562-805020, konstatoval, že žalobce neprokázal rozsah přijatých zdanitelných plnění za předmětná zdaňovací období, jež měla mít podobu prací spočívajících ve výrobě a svařování kovových konstrukcí, tak, jak je deklarováno na žalobcem předložených daňových dokladech, od deklarovaného dodavatele – obchodní společnosti BARBUDA Business s.r.o. v likvidaci, DIČ: CZ07263317, již vymazána z obchodního rejstříku (dále jen „BARBUDA“). Neprokázal tak, že ověřovaná zdanitelná plnění přijal od plátců DPH, čímž žalobce nesplnil hmotněprávní podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně z předmětných přijatých zdanitelných plnění podle § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhl krajskému soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil.
4. Žalobce zejména namítá, že daňové orgány dostatečným způsobem nevyhodnotily provedené důkazy, když nevzaly v potaz širší vzájemné souvislosti. Skutečnosti zjištěné o společnosti BARBUDA jsou pouze formální, bez důkazní potence zpochybnit společnost BARBUDA jako deklarovaného dodavatele, přičemž řada těchto skutečností je mimo zjišťovací schopnosti žalobce. Žalobce dále namítá, že první výzva vůči dodavateli BARBUDA byla vydána až více než dva roky od poslední spolupráce s žalobcem a je tak ryze účelová. Žalobce rovněž zpochybňuje postup správce daně při registraci společnosti BARBUDA k DPH a poukazuje na to, že na začátku spolupráce dodavatel nebyl registrován k DPH a následně se stal plátcem DPH, což vyvolává dle žalobce dostatečnou jistotu, že se jedná o prověřeného obchodního partnera.
5. Žalobce rovněž namítá pochybení daňových orgánů při hodnocení důkazů, když na jedné straně vycházely ze svědeckých výpovědí, které neměly žádnou relevanci k předmětným zdaňovacím plněním; naopak jiné výsledky hodnotil nedostatečným a nepřezkoumatelným způsobem.
6. Žalovaný dle názoru žalobce v řízení prezentuje i nepřípustná nova, a to v souvislosti s hodnocením duplikátů certifikátů získaných od společnosti European Welding Institute s.r.o., DIČ: CZ07383207 (dále jen „EWI“). Žalovaný měl dle žalobce možnost kdykoli vyzvat společnost EWI, aby doložila, jaké duplikáty certifikátů byly kdy žalobci doloženy.
7. Žalobce se dále v obsahu žaloby vyjadřuje ke zdrojům pochybností správce daně a tyto se snaží vyvrátit, k čemuž přikládá svá vysvětlení. Žaloba tak obsahuje množství výhrad k postupu správce daně a žalovaného, nicméně bez podrobnějšího rozčlenění. Žalobce má za to, že byl identifikován řetězec jak přímých, tak nepřímých důkazů svědčících o tom, že deklarovaná plnění poskytla obchodní společnost BARBUDA.
8. Žalobce nadto uvádí, že pan M. vystupoval zastřeným způsobem za společnost BARBUDA, pak se stal fakticky plátcem DPH a je ve světle rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 9. 12. 2021, C-154/20, *Kemwater ProChemie*, nutně v postavení osoby povinné k dani, to však žalovaný nezohlednil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a na obsah správního spisu a navrhuje zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost. K námitkám nedostatečného zjištění skutkového stavu žalovaný uvedl, že to byl naopak žalobce, kdo nepředložil ani nenavrhl takové důkazní prostředky, které by vyvrátily pochybnosti daňových orgánů o přijetí zdanitelných plnění. Žalovaný je současně přesvědčen, že v daňovém řízení byly řádně zhodnoceny provedené důkazy. Neprovedení navrhaných důkazů pak bylo řádně odůvodněno.
10. Ke konkrétním žalobním námitkám žalovaný uvádí, že skutečnosti zjištěné ke společnosti BARBUDA nebyly důvodem pro odepření nároku na odpočet daně z plnění, které měl žalobce od společnosti BARBUDA přijmout, ale tyto skutečnosti spolu s dalšími zjištěními vyvolaly vážné a důvodné pochybnosti správce daně o tom, zda žalobce přijal předmětná

plnění právě od jím deklarovaného dodavatele. Žalovaný k tomu dále uvádí, že žalobce jakožto subjekt vstupující do obchodních vztahů, by si měl ve vlastním zájmu zachovávat náležitou míru obezřetnosti a i nad rámec svých běžných obchodních potřeb zajistit důkazy, kterými bude schopen uskutečnění zdanitelného plnění v souladu s daňovými doklady prokázat. Žalovaný k daňovým povinnostem společnosti BARBUDA pouze stručně uvádí, že tyto nejsou předmětem tohoto řízení a z výsledků případných řízení vedených s deklarovaným dodavatelem nelze automaticky usuzovat, že zde šetřená plnění žalobci dodal.

11. K námitce ohledně svědeckých výpovědí a jejich nesprávného hodnocení žalovaný uvádí, že se na tomto místě nebude opětovně zabývat hodnocením svědeckých výpovědí, neboť tak učinil již v napadeném rozhodnutí, kdy jednotlivé svědecké výpovědi podrobně hodnotil, ale také se v bodech [116] až [119] zabýval i těmito vznesenými námitkami žalobce.
12. K námitce svářecích certifikátů žalovaný trvá na svém závěru, že svářecí certifikáty, resp. předložené duplikáty těchto certifikátů, nejsou způsobilé prokázat, že jejich držitelé byli zaměstnanci společnosti BARBUDA. Ze zjištěných skutečností vyplývá, že žalobce si zjevně účelově nechal vystavit duplikáty svářecích certifikátů, na kterých bude uvedena jako zaměstnavatel společnost BARBUDA. Žalobce neposkytl žádné přesvědčivé vysvětlení, které by nesrovnalosti v certifikátech, tj. zejména odlišnost v bodě 9 certifikátů, kdy na originálech certifikátů je uveden jako zaměstnavatel žalobce a na duplikátech pak společnost BARBUDA, odstranilo. Pochybnosti o věrohodnosti certifikátů svářeče neodstranily ani svědecké výpovědi.
13. Žalovaný rovněž trvá na tom, že správce daně řádně hodnotil veškeré důkazy předložené žalobcem, rovněž se skutkový stav snažil co nejúplněji zjistit i prostřednictvím množství výzev k poskytnutí údajů adresovaným třetím osobám, jakožto i obsáhle prověřoval informace dostupné z vlastních evidencí. Všechny tyto důkazy hodnotil v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu jednotlivě a ve vzájemné souvislosti, na základě čehož mu vznikly vážné a důvodné pochybnosti o osobě dodavatele, které vtělil do výše uvedené výzvy k prokázání skutečností. Nelze tedy souhlasit s žalobcem, že v řízení existuje řetězec přímých a nepřímých důkazů, které prokazují, že plnění poskytla obchodní společnost BARBUDA. Rovněž žalovaný nesouhlasí ani s tím, že by aplikoval nepřiměřený důkazní standard, neboť jak je uvedeno výše, jeho postup ani postup správce daně zcela jistě neodporoval zákonným ustanovením ani závěrům vyplývajícím z judikatury. Žalovaný proto námitky týkající se důkazního břemene a hodnocení důkazů považuje za nedůvodné.
14. K námitce týkající se aplikace závěrů rozsudku SDEU ve věci *Kemwater ProChemie*, kdy žalobce jako náhradního dodavatele označil žalobce pana M., žalovaný poukazuje na účelovost takové námitky. Žalobce totiž po celou dobu prvostupňového řízení, i v řízení odvolacím, jako dodavatele označoval společnost BARBUDA, přičemž pana M. označil až v reakci na seznámení v rámci odvolacího řízení. Žalovaný přesto v souladu s výše uvedenou judikaturou ověřil, zda ze skutkových okolností případu vyplývá, že skutečný dodavatel měl nutně postavení plátce DPH, avšak, jak vyplývá z bodu [133] napadeného rozhodnutí, ani žalovaný nespěl k závěru, že by nastala situace, kdy by s jistotou ze skutkových okolností případu vyplývalo, že skutečný dodavatel měl postavení plátce DPH. Pokud žalobce tedy označil za náhradního dodavatele pana M., bylo na něm, aby prokázal, že tento dodavatel měl postavení osoby povinné k dani, což však neučinil, a neprokázal tak naplnění hmotněprávní podmínky nároku na odpočet daně.

IV. Ústní jednání konané dne 24. 3. 2026

15. Žalobce i žalovaný v průběhu ústního jednání setrvali na svých stanoviscích a argumentaci uvedených v předchozích podáních. Krajský soud k návrhu žalobce provedl důkaz rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství č. j. 5423/25/5300-22444-707622.

V. Posouzení věci soudem

16. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (správce daně), včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
17. Krajský soud se předně zabýval námitkou žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že by se jí soud musel zabývat z úřední povinnosti i nad rámec uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz). Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat. Takové rozhodnutí by bylo nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný).
18. Nepřezkoumatelnost spatřuje v popisu skutkových zjištění a pochybností správce daně. Vychází-li krajský soud z výše uvedených závěrů, jakož i ze základních zásad vztahujících se k obsahovým náležitostem odůvodnění rozhodnutí, pak je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí tyto základní obsahové náležitosti nepostrádá. Z odůvodnění rozhodnutí je možno seznat, jakými úvahami byl žalovaný ve své rozhodovací činnosti veden, jakými skutečnostmi se zabýval a jaké důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí. Z rozhodnutí jsou patrné závěry, které žalovaný ve vztahu k žalobcem uplatněným námitkám zaujal a na základě jakých konkrétních skutečností k nim dospěl. Napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, o čemž svědčí i skutečnost, že žalobce se závěry žalovaného polemizuje, a proto krajský soud mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí.
19. Podstatu nyní projednávané věci tvoří nesouhlasná polemika žalobce s oprávněností postupu správce daně a žalovaného a správností jejich závěrů, že žalobce neunesl své důkazní břemeno stran prokázání přijetí zdanitelných plnění na daňových dokladech od deklarovaného dodavatele BARBUDA a zda zdanitelná plnění použil k ekonomické činnosti, tudíž zda splnil podmínky pro uplatnění a přiznání nároku na odpočet DPH ve smyslu § 72 a 73 zákona o DPH.
20. Podle § 72 odst. 1 písm. a) zákona o DPH platí, že „[p]látce je oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží, převodu nemovitosti nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku“. Dle ustanovení § 73 odst. 1 písm. a) zákona o DPH platí,

že „[p]ro uplatnění nároku na odpočet daně je plátce (...) povinen při odpočtu daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, mít daňový doklad“.

21. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu „[d]aňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních“. Podle § 92 odst. 5 daňového řádu „[s]právce daně prokazuje a) oznámení vlastních písemností, b) skutečnosti rozhodné pro užití právní domněnky nebo právní fikce, c) skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem, d) skutečnosti rozhodné pro posouzení skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti, e) skutečnosti rozhodné pro uplatnění následku za porušení povinnosti při správě daní, f) skutečnosti rozhodné pro posouzení účelu právního jednání a jiných skutečností rozhodných pro správu daní, jejichž převažujícím účelem je získání daňové výhody v rozporu se smyslem a účelem daňového právního předpisu“.
22. Obecně lze konstatovat, že daňový subjekt má v rámci daňového řízení povinnost prokázat skutečnosti, které sám tvrdí. Podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence. Toto ustanovení však, jak již vícekrát potvrdil Ústavní soud (viz nálezy ze dne 24. 4. 1996, Pl. ÚS 38/95; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), nedává správci daně oprávnění vyzvat daňový subjekt k prokázání čehokoliv, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám.
23. Daňové řízení je v České republice postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Daňový subjekt má v první řadě povinnost tvrdit skutečnosti rozhodné pro jeho daňovou povinnost. Konkrétní obsah povinnosti tvrzení přitom vychází zejména z příslušných ustanovení daňového práva hmotného, v posuzovaném případě z § 72 odst. 1 věty první zákona o DPH, podle něhož „nárok na odpočet daně má plátce, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti“, a z § 73 odst. 1 věty první zákona o dani z přidané hodnoty, dle kterého „plátce prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem“. Žalobce byl tedy v daném případě, chtěl-li uplatnit nárok na odpočet DPH, povinen tvrdit a prokázat, že od jiné osoby, která byla v době transakce plátcem DPH, přijal zdanitelné plnění, které bylo fakticky realizováno a že poskytnuté plnění bylo provedeno právě deklarovaným plátcem DPH.
24. Daňový subjekt unese své důkazní břemeno, pokud předloží správci daně účetnictví splňující požadavky stanovené zákonem č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, zejména pokud jde o jeho správnost, úplnost, průkaznost a srozumitelnost. Současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2011, č. j. 5 Afs 24/2010-117). Existence účetních dokladů, tj. příjmových dokladů nebo faktur, totiž zpravidla sama o sobě neprokazuje, že se operace, která je jejich předmětem, opravdu uskutečnila (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2006, č. j. 7 Afs 132/2004-99, a ze dne 31. 12. 2008, č. j. 8 Afs 54/2008-68). K obdobnému závěru dospěl i Ústavní soud, který uvedl, že „důkaz daňovým dokladem je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotně právní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže

zdanitelné plnění nebylo uskutečněno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu. Daňový doklad, který jen simuluje (bez rozdílu, zda jde o simulaci absolutní či relativní) uskutečnění zdanitelného plnění, není relevantním důkazem a jeho předložení může vést k formulaci požadavku směřujícího k dokázání hmotně právního úkonu, tj. k důkazu existence zdanitelného plnění“ (usnesení ze dne 29. 9. 2004, sp. zn. III. ÚS 365/04, dostupné na <https://nalus.usoud.cz>).

25. I když daňový subjekt předloží formálně bezvadné účetní doklady, správce daně může ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu vyjádřit pochybnosti týkající se věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. V tomto ohledu správce daně tíží důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují vážné a důvodné pochyby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, publikovaný pod č. 1572/2008 Sb. NSS). Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsáným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví a jiných povinných záznamů ve vztahu k předmětnému účetnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval. Daňový subjekt bude tyto skutečnosti prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím a evidencemi (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011-62, nebo ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013-49).
26. Jak shrnul Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 18. 5. 2020, č. j. 5 Afs 192/2019-29, „*v souladu s § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu leží po předložení daňového dokladu důkazní břemeno na správci daně, neboť ten prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem (tj. i daňových dokladů). Tato důkazní povinnost neznamená, že by správce daně musel prokázat rozpor účetního případu se skutečností (nejde tedy o povinnost prokázat absolutní jistotu), proto ne každá chyba v účetnictví bude představovat požadovanou intenzitu pochybností. Správce daně pro unesení svého důkazního břemene musí identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené doklady jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné.“ (shodně viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2018, č. j. 8 Afs 265/2016-62).*
27. Jinými slovy, pro přechod důkazního břemene „*zpět*“ na daňový subjekt je v každém případě nezbytné, aby správce daně své pochybnosti kvalifikovaně vyjádřil. Jen tak totiž daňový subjekt zjistí, z jakých důvodů nejsou jím předložené doklady průkazné pro uplatnění nároku na odpočet DPH za předmětná zdaňovací období, tj. na základě čeho hodnotí správce předložené účetnictví či doklady jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné [§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu], a jak se proti uvedeným pochybnostem může případně bránit. Byť zákon nestanoví, jak má správce daně vyjádřit své pochybnosti z hlediska formy, bude se tak dít v průběhu daňové kontroly za splnění všech zákonných podmínek zpravidla právě výzvami. Podle § 92 odst. 4 daňového řádu může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, vyžaduje-li to průběh řízení a nelze-li potřebné informace získat z vlastní úřední evidence. Zákon nestanoví taxativní výčet náležitostí takové výzvy. Z podstaty věci však v případě,

má-li být výzvou přeneseno důkazní břemeno ohledně věrohodnosti předloženého daňového dokladu „zpět“ na daňový subjekt, musí tato výzva obsahovat, na základě čeho předložený doklad neobstojí a jaká skutečnost jeho neprůkaznost způsobila (tj. proč prokázání určité skutečnosti průběh řízení vyžaduje). Tím se daňový subjekt dozví, co konkrétně považuje správce daně za neprokázané. Zákon nadto rovněž nevylučuje, aby správce daně své pochybnosti ohledně předložených dokladů vyjádřil a sdělil daňovému subjektu při jednání, byť by jistě bylo vhodnější, aby tak činil prostřednictvím výzev, které má právě za tímto účelem k dispozici. Podstatné přitom je, aby bylo daňovému subjektu umožněno na sdělené pochybnosti reagovat a předkládat další důkazy k prokázání svých tvrzení. Splní-li správce daně povinnost svou pochybnost vyjádřit, přechází důkazní břemeno na daňový subjekt, který je povinen doložit pravdivost svých tvrzení ve vztahu k dané obchodní transakci dalšími důkazy, zpravidla již jinými než vlastním účetnictvím, popř. musí svá tvrzení korigovat. Nově získané důkazy pak *de facto* nahradí či doplní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné nebo nesprávné účetnictví (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86).

28. Prizmatem výše uvedených závěrů proto krajský soud přezkoumal průběh daňové kontroly žalobce a dospěl k závěru, že na žalobce přešlo důkazní břemeno ve vztahu k prokázání výše správcem daně požadovaných skutečností, neboť správce daně unesl své důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu.
29. Stěžejní žalobní námitky cílí na zpochybňování důvodů vážných a důvodných pochybností, které správce daně žalobci sdělil ve vztahu k oprávněnosti jím uplatňovaných daňových odpočtů. Žalobce v žalobě setrvale poukazuje na spornost důvodů pro doměření daně, ve vztahu k nimž předkládá vlastní vysvětlení zjištěných skutečností. Krajský soud nicméně žalobcem předestřenou verzi skutkového stavu, kterou předkládal již v průběhu odvolacího řízení, nepovažuje za věrohodnou a přesvědčivou. Naopak je toho názoru, že žalobce neunesl důkazní břemeno dle § 92 odst. 5 daňového řádu, přičemž správce daně, resp. žalovaný náležitě identifikoval a dostatečným a přesvědčivým způsobem v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vymezil důvody, které jej vedly k vyslovení vážných a důvodných pochybností; tyto navíc měly (na rozdíl od žalobcových vysvětlení) zcela racionální základ a relevantní vazbu k věci samé.
30. V této souvislosti krajský soud zdůrazňuje, že skutkově i právně obdobnou problematikou se již zabýval v rozsudku ze dne 14. 3. 2024, č. j. 62 Af 35/2023-77, přičemž v nyní projednávané věci krajský soud hodlá z tam formulovaných závěrů přiměřeně vycházet (tím spíše, že jeho závěry následně aproboval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 3. 2025, č. j. 6 Afs 75/2024-58). Krajský soud tak činí primárně z toho důvodu, že ve věci řešené senátem 62 Af zdejšího soudu tamní žalobce (společnost CONSI v.o.s.) rovněž deklaroval zdanitelná plnění od společnosti BARBUDA. Senát 62 Af se v citovaném rozsudku mimo jiné vypořádal i se shodnými námitkami (shoda je nepochybně dána i totožností zástupce – daňového poradce obou žalobců), které se týkaly zjištění správce daně ve vztahu k deklarovanému dodavateli – společnosti BARBUDA.
31. Pokud tedy žalobce zpochybňuje skutečnosti zjištěné o společnosti BARBUDA (zejména zda vykonávala či nevykonávala ekonomickou činnost) a jejich relevanci ve vztahu k nyní projednávané věci, krajský soud (ve shodě s výše citovanými rozsudky) souhlasí s názorem žalovaného, že skutečnosti zmíněné ve vztahu k deklarovanému dodavateli bez dalšího nevedly k odepření nároku na odpočet. Jednalo se však ve spojení s ostatními zjištěními o

skutečnosti, na základě kterých daňovým orgánům vznikly oprávněné pochybnosti o poskytnutí plnění deklarovaným dodavatelem v deklarovaném rozsahu, a takto je potřeba na ně v tomto řízení nahlížet. Daňové orgány žalobci neodmítly nárok na odpočet daně ani proto, že si neověřil, zda existuje právní vztah mezi dodanými pracovníky a deklarovaným dodavatelem, a zda tento dodavatel nahlásil své pracovníky na příslušných úřadech. Učinily tak proto, že žalobce nebyl schopen prokázat, že deklarovaný dodavatel žalobci poskytl plnění uvedené na daňových dokladech. Jak vyplývá z judikatury správních soudů, na kterou zcela případně odkazuje i žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, takto zjištěné skutečnosti samy o sobě nemohou vést k neuznání nároku na odpočet DPH, ale mohou být zdrojem pochybností o tom, že se plnění uskutečnilo tak, jak žalobce deklaruje (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2024, č. j. 8 Afs 333/2019-103, ze dne 5. 5. 2022, č. j. 9 Afs 295/2020-57, nebo ze dne 22. 2. 2024, č. j. 7 Afs 319/2022-53). Krajský soud proto za bezpředmětnou považuje námitku žalobce ohledně absence relevance skutečností zjištěných daňovými orgány o společnosti BARBUDA, neboť právě tyto skutečnosti spolu s dalšími zjištěními vyvolaly vážné a důvodné pochybnosti správce daně o tom, zda žalobce přijal předmětná plnění právě od jím deklarovaného dodavatele.

32. Správce daně i žalovaný sice konstatovali, že předložením přijatých daňových dokladů (specifikované v tabulce č. 1 ve Zprávě o daňové kontrole) k předmětu plnění „výroba přepravních rámců“ na základě objednávky a opatřené razítkem společnosti BARBUDA; rámcové smlouvy o dílo ze dne 1. 8. 2018 (za dodavatele uveden pan M.); příjmových a výdajových pokladních dokladů žalobce unesl primární důkazní břemeno, čímž splnil formální podmínky nároku na odpočet DPH dle § 73 zákona o DPH. Zároveň však dle krajského soudu zcela přesvědčivým (na základě provedených důkazů) a důkladně odůvodněným způsobem žalobci předestřeli pochybnosti o prokázání faktického uskutečnění těchto deklarovaných zdanitelných plnění a splnění hmotněprávních podmínek nároku na odpočet DPH. Konkrétně správce daně ve výzvě k prokázání skutečností č. j. 1290289/23/3312-60562-805020 sdělil žalobci svá zjištění týkající se deklarovaného dodavatele BARBUDA, jako je např. virtuální sídlo, absence webových stránek, neplnění svých zákonných povinností, nezveřejňování účetních závěrek ve sbírce listin obchodního rejstříku, vykazování veškerých přijatých zdanitelných plnění v oddíle B.3 kontrolního hlášení, skutečnost, že společnost BARBUDA uvedla v daňovém přiznání, že nemá žádné zaměstnance ani mzdové náklady, nekontaktnost jednatele dodavatele i pana M., který za něj měl na základě plné moci údajně jednat, a další. Krajský soud se shoduje se závěrem daňových orgánů, že v řízení nebylo prokázáno, že by pan M. byl oprávněn jednat za deklarovaného dodavatele, neboť nefiguroval ve veřejných rejstřících jako osoba jednající za společnost BARBUDA a nebylo doloženo jeho oprávnění jednat za ni na základě plné moci či jiného zmocnění (žalobce ostatně předložení jeho oprávnění nepožadoval).
33. K argumentaci žalobce tyto závěry zpochybňující krajský soud dodává, že se shodnou námitkou se již krajský soud vypořádal v citovaném rozsudku č. j. 62 Af 35/2023-77, v němž uzavřel, že *„to, komu jsou doručovány výpisy z bankovního účtu, neprokazuje oprávnění této osoby jednat za deklarovaného dodavatele. Dispoziční právo k účtu podle vyjádření bankovní instituce pan M. neměl. Ustanovení § 38 odst. 1 zákona č. 21/1992 Sb., o bankách, se na tuto situaci nevztahovalo, neboť se jednalo pouze o adresu k doručování, určenou samotným klientem. Ani to, že pan M. jednal s jinými subjekty, neprokazuje, že by měl oprávnění zastupovat deklarovaného dodavatele. Daňové orgány nepopírají, že žalobce nebo jiný subjekt jednal s panem*

M. Důležité je, že v řízení nebylo prokázáno, že by měl tento ve vztazích se žalobcem oprávnění k zastupování deklarovaného dodavatele, respektive že za něj jednal.“

34. Krajský soud proto přisvědčuje závěru správce daně, že za tohoto stavu, kdy nebyl znám rozsah šetřeného plnění, panovaly pochybnosti o ekonomické činnosti deklarovaného dodavatele, který zároveň neumožňoval (z důvodu nekontaktnosti) u něj plnění ověřit, nemohl správce daně osvědčit uplatněné nároky jako oprávněné mající základ v přijetí konkrétních existujících zdanitelných plnění určitého rozsahu od plátce DPH. Správce daně tak sdělením svých pochybností včetně identifikace všech okolností a skutečností, z nichž vzešly, unesl své důkazní břemeno, což vedlo k aktivaci dalšího důkazního břemene žalobce k prokázání oprávněnosti jím uplatněných odpočtů daně.
35. S námitkou týkající se registrace společnosti BARBUDA se žalovaný dle krajského soudu dostatečně vypořádal v bodě [106] napadeného rozhodnutí. Jak vyplývá ze spisového materiálu, k DPH byla společnost BARBUDA zaregistrována v lednu 2019, a to se zpětnou účinností od 1. 10. 2018 ze zákonných důvodů. Ode dne 5. 2. 2020 měla společnost BARBUDA status nespolehlivého plátce, registrace k DPH jí byla z moci úřední dne 23. 3. 2021 zrušena a od 24. 3. 2021 byla nespolehlivou osobou. Krajský soud zdůrazňuje, že skutečnost, že správce daně aproboval, že společnost BARBUDA splňuje podmínky pro přidělení statusu plátce DPH, automaticky neznamená, že jde o plátce, který uskutečnil pro žalobce předmětná zdanitelná plnění. *„Otázka registrace k DPH je otázkou evidenční (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2014, 8 AfS 59/2013–33). Z toho, že je deklarovaný dodavatel registrován k DPH, nelze usuzovat na jeho spolehlivost. To jsou otázky skutkové, které se v rámci řízení o registraci plátce podrobně nezjišťují.“* (viz citovaný rozsudek krajského soudu č. j. 62 Af 35/2023-77).
36. K žalobní námitce, že první výzva adresovaná společnosti BARBUDA byla vydána až po více než dvou letech od poslední spolupráce žalobce s touto společností, se krajský soud shoduje s názorem žalovaného, že vydání výzvy č. j. 1416255/22/3312-60562-805020 nebylo ryze účelové, nicméně bylo vedeno snahou správce daně v souladu s § 92 odst. 2 daňového řádu zjistit co nejúplněji skutkový stav. Jak vyplývá z obsahu spisového materiálu, předmětná daňová kontrola byla zahájena dne 4. 5. 2022 a předmětná výzva byla vydána dne 16. 6. 2022, tedy přibližně po měsíci od zahájení kontrolního postupu. Před tímto datem neměl správce daně žádný důvod k něčemu společnost BARBUDA v souvislosti s nyní projednávaným případem žalobce vyzývat.
37. Žalobce namítá, že předložil dostatek důkazů. Část z nich ale směřovala pouze k naplnění primárního (formálního) důkazního břemene. U části z nich daňové orgány prokázaly pochybnosti o jejich správnosti, průkaznosti nebo úplnosti (např. veškeré důkazy týkající se identity pracovníků). V souhrnu nelze souhlasit se žalobcem, že unesl důkazní břemeno a prokázal splnění hmotněprávních podmínek pro odpočet daně. Krajský soud se tak shoduje s názorem žalovaného, že žalobce nepředložil žádné relevantní a věrohodné důkazní prostředky, které by vyjádřené pochybnosti správce daně odstranily a prokázaly tvrzení žalobce. Pochybnosti správce daně pak nerozptýlily ani další zjištěné skutečnosti a provedené svědecké výpovědi. K opakující se polemice žalobce v žalobě s předestřenými pochybnostmi daňových orgánů proto krajský soud považuje za dostačující způsob vypořádání žalobní námitky primárně odkazem na příslušné části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, zejména body [85] až [105] a tam formulované závěry žalovaného, neboť žalobce v podané žalobě předkládá obdobnou argumentaci jako v odvolacím řízení.

Jestliže tedy žalobce opětovně namítá, že neměl jak zjistit okolnosti týkající se registrace zaměstnanců a vykazování daňových povinností společností BARBUDA, v této argumentaci pomíjí stěžejní závěry daňových orgánů a krajského soudu, že bylo jeho povinností (poté, co u něj došlo k aktivaci důkazního břemene) prokázat, že prověřovaná zdanitelná plnění byla fakticky uskutečněna a že je přijal od plátce DPH. K prokázání svých tvrzení měl identifikovat konkrétní osoby, které pro něj vykonávaly práci, a prokázat, že mu daná plnění byla skutečně poskytnuta společností BARBUDA (případně jinou osobou v postavení plátce DPH), a dále předložit podklady bezrozporně mapující rozsah plnění, které přijal. Tyto skutečnosti byly pro prokázání nároku žalobce na odpočet daně klíčové (obdobně srov. citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Afs 75/2024-58).

38. Další okruh žalobních námitek se týká otázky (ne)provedení důkazů ze strany správce daně. Tuto námitku žalobce v obdobném znění předestřel rovněž v odvolacím řízení, přičemž krajský soud má za to, že žalovaný se s ní dostatečným způsobem vypořádal, zejména v bodech [116] až [119] napadeného rozhodnutí. Pokud jde o výsledky zaměstnanců ze seznamu pracovníků předložených společností BARBUDA, krajský soud příliš nerozumí námitce žalobce ohledně absence jejich relevance pro nyní projednávanou věc. Krajskému soudu je naopak zcela zjevné, že správce daně jimi cílil na získání relevantních zjištění a informací o fungování společnosti BARBUDA a její ekonomické činnosti. Pokud z provedených svědeckých výpovědí vyplynulo, že společnost BARBUDA neznají a nevyplývá z nich ani žádná souvislost se žalobcem, bylo proto uzavřeno, že nejsou svědky zde řešených transakcí. Zároveň to však mnohé vypovídá o reálném fungování vybraného dodavatele žalobce a do určité míry jen potvrzuje pochybnosti o jeho hodnověrnosti.
39. Žalobce dále rozporoval hodnocení svědeckých výpovědí, krajský soud k tomu uvádí, že poměrně značná část Zprávy o daňové kontrole, resp. část odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou věnovány právě podrobnému rozboru jednotlivých svědeckých výpovědí i jejich hodnocení v celém kontextu skutkových zjištění. Argumentace žalobce je do značné míry shodná s argumentací předestřenou již v řízení před daňovými orgány, přičemž daňové orgány zcela zřetelně zpochybnily některá tvrzení svědků, resp. prokázaly jejich nevěrohodnost či dokonce vnitřní rozpornost. Proto krajský soud považuje za dostačující odkázat na příslušné části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, zejména body [92] až [97], kde jsou detailně prezentovány nesrovnalosti či rozpory výpovědí navzájem či s jinými důkazními prostředky. Za tohoto stavu proto závěry daňových orgánů obstojí; naopak argumentace žalobce v tomto směru nepřináší nic nového, což nejvýstižněji ukazuje jeho opakující se snaha „vlastním“ způsobem vyhodnotit tvrzení ze svědeckých výpovědí svědků D. či H. Jak ovšem správně konstatoval i žalovaný v bodě [119] napadeného rozhodnutí, k tvrzením svědka nebyly v rámci daňového řízení předloženy žádné listiny, nebyla předložena žádná smlouvy, případně dohoda, na základě které by bylo osvědčeno, že měl pracovat pro společnost BARBUDA, ani výplatní lístky či evidence docházky. Naopak v kontextu dalších skutkových zjištění je akceptovatelný závěr, že svědek pro žalobce pracuje, jako živnostník od žalobce dostává práci a je jeho klientem.
40. Na uvedeném nic nemění ani žalobcem na jednání předložené rozhodnutí žalovaného, týkající se jiného daňového subjektu (SYNOT GASTRO SLOVAKIA s.r.o., jenž rovněž vstoupil do dodavatelského vztahu se společností BARBUDA. Žalobce namítal odlišné hodnocení téže svědecké výpovědi pana D. ze strany žalovaného. S tímto názorem se ovšem krajský soud neztotožňuje, neboť z předmětného žalobcem označeného bodu [74] vyplývá

totožný závěr žalovaného, že v rámci „jiného daňového řízení“ (nyní projednávaná věc) z výpovědi pana D. vyplynulo, že pan D. sice tvrdil, že v letech 2018 až 2019 byl zaměstnancem společnosti BARBUDA, nicméně současně uvedl, že pracoval pro jednatele žalobce (pana P.), nikoliv však pro daný daňový subjekt. Pro žalovaného v daném řízení mělo uvedené tvrzení relevanci pouze do té míry, že z obou eventuálních verzí jednoznačně vyplývá, že dotyčný nebyl zaměstnancem společnosti SYNOT GASTRO SLOVAKIA s.r.o. Nelze z toho ovšem dovozovat jednoznačný závěr, jaký prezentuje žalobce, že v daném řízení žalovaný výpověď vyhodnotil protichůdně, tj. jako potvrzení skutečnosti, že dotyčný pan D. byl v daném období zaměstnanec společnosti BARBUDA. I v daném řízení žalovaný poukázal na nesrovnalosti ve výpovědi a odlišné skutkové verze, jen nebyly pro dané řízení tak relevantní, jako v nyní projednávaném případě, kdy shodné závěry žalovaný zasadil do širšího rámce zjištěných skutečností, vyvolávajících pochybnosti o důvěryhodnosti závěrů plynoucích ze svědecké výpovědi a v konečném důsledku i pravdivosti žalobcových tvrzení, které nebyl schopen jakkoliv dále důkazně podložit.

41. V kontextu těchto skutkových zjištění pak daňové orgány přistoupily i k hodnocení žalobcem předkládaných 8 duplikátů certifikátů svářeče vystavených společností EWI s.r.o., přičemž krajský soud považuje za zcela přesvědčivé závěry daňových orgánů, pokud se neztotožnily se skutkovou verzí žalobce, který nesrovnalosti na certifikátech ohledně údajů zaměstnavatelů (na rozdíl od originálů, kde je za zaměstnavatele označen žalobce, je na duplikátech označena za zaměstnavatele společnost BARBUDA) odůvodňuje omylem společnosti EWI s.r.o. Jak připomněl žalovaný ve vyjádření k žalobě, pochybnosti o věrohodnosti certifikátů svářeče neodstranily ani svědecké výpovědi pana Ch. a D., ani svědecká výpověď pana H. Žalobce v žalobě tvrdí, že údaj o zaměstnavateli na svářecích certifikátech je chybou, neboť pan Ch. ani D. v dané době nebyli zaměstnanci žalobce. Avšak i toto tvrzení je v rozporu se zjištěnými skutečnostmi, neboť jak vyplývá z bodu [56] napadeného rozhodnutí, pan Ch. v době vystavení svářecího certifikátu zaměstnancem žalobce byl, nicméně vypověděl, že svářecí zkoušku nikdy nedělal (viz protokol č. j. 2008135/22/3312-60562-805020). Pan D. byl osobou samostatně výdělečně činnou a fakturoval svou práci žalobci, z protokolu č. j. 2022662/22/3312-60562-805020 vyplývá, že svářecí zkoušku vykonal a zaplatil za ni panu H. (což je v rozporu s tvrzením pana H. vyplývajícím z jeho svědecké výpovědi zachycené v protokolu č. j. 6908/23/3312-60562-805020), ale vlastní pouze certifikát s uvedením zaměstnavatele žalobce.
42. V neposlední řadě žalobce uvádí, že pan M. vystupoval zastřeným způsobem za společnost BARBUDA, stal se tak fakticky plátcem DPH a je ve světle rozsudku SDEU ve věci *Kemwater ProChemie*, nutně v postavení osoby povinné k dani, to však žalovaný nezohlednil. Ani tuto námitku krajský soud nepovažuje za důvodnou a rovněž v tomto ohledu přisvědčuje názoru žalovaného, že se do značné míry jedná o námitku účelovou. Jak již bylo více rekapitulováno, žalobce setrvale rozporoval závěry daňových orgánů, že v řízení nebylo prokázáno, že by pan M. byl oprávněn jednat za deklarovaného dodavatele, neboť nefiguroval ve veřejných rejstřících jako osoba jednající za společnost BARBUDA a nebylo doloženo jeho oprávnění jednat za ni na základě plné moci či jiného zmocnění. V této námitce již namítá, že pan M. vystupoval zastřeným způsobem za společnost BARBUDA. Především pak žalobce po celou dobu daňového řízení jako dodavatele označoval společnost BARBUDA. Koneckonců žalobce byl jak prostřednictvím sdělení výsledku kontrolního zjištění č. j. 1514582/23/3312-60562-805020, tak ve Zprávě o daňové kontrole seznámen s

tím, že ze skutkových okolností případu nevyplývá žádný jiný skutečný dodavatel v postavení osoby povinné k dani. Jako náhradního dodavatele označil žalobce pana M. až v reakci na seznámení v rámci odvolacího řízení, přičemž krajský soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že by této námitce daňové orgány nevěnovaly pozornost. Naopak žalovaný se s touto námitkou důkladně vypořádal v závěrečných bodech žalobou napadeného rozhodnutí, zejména v bodech [127] až [133]. Krajský soud neshledal žalobcem namítané porušení § 115 odst. 2 daňového řádu, když žalovaný neměl žalobce seznámit se svými závěry stran nově tvrzeného dodavatele, neboť žalovaný neprováděl dokazování, kdy by vyšly najevo nové skutečnosti, ani se neodchýlil od názoru správce daně. Žalovaný ověřil, zda ze skutkových okolností případu vyplývá, že skutečný dodavatel měl nutně postavení plátce DPH, avšak jak vyplývá z bodu [133] napadeného rozhodnutí, ani žalovaný nedospěl k závěru, že by nastala situace, kdy by s jistotou ze skutkových okolností případu vyplývalo, že skutečný dodavatel měl postavení plátce DPH. Pokud žalobce tedy označil za náhradního dodavatele pana M., bylo na něm, aby prokázal, že tento dodavatel měl postavení osoby povinné k dani, což však neučinil, a neprokázal tak naplnění hmotněprávní podmínky nároku na odpočet daně.

VI. Závěr a náklady řízení

43. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
44. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. března 2026

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu

